

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ

ΠΛΑΓΚΤΟΝ
οι ιστορίες

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2019

ΝΕΦΕΛΗ / ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Βασίλης Αμανατίδης, *Πλαγκτόν: οι ιστορίες*

1η έκδοση, Νοέμβριος 2019

Φωτογραφία εξωφύλλου: John E. Dumont, *Listening to the birds* (1892)

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

ISBN: 978-960-504-272-1

© 2019 Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Βασίλης Αμανατίδης
Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

www.nefelibooks.com

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΠΟΙΗΣΗ

εσύ: τα στοιχεία, Νεφέλη, 2017

μ_otherpoem: μόνο λόγος, Νεφέλη, 2014 (β' έκδοση: 2015)

7: ποίηση για *video games*, Νεφέλη, ΤΤΤ, 2011

4-D: Ποιήματα τεσσάρων διαστάσεων, Γαβριηλίδης, 2006

Καλοκαίρι στο σπίτι + έξι αποδείξεις ικανοτήτων, περ. Το
Οκτασέλιδο του Μπιλιέτου, τχ. 43-44, 2004-05

Τριαντατρία, Γαβριηλίδης, 2003

Σπίτι από πάγο όλο, 11 διπλές ή τριπλές ιστορίες, Κέδρος,
2001

Υπνωτήριο. Εννιά νυχτικές παραβολές, Εκδόσεις Εντευκτη-
ρίου, 1999

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

(*Ihr*) *Weinen*, μετάφραση στα γερμανικά: Birgit Hildebrand,
Nefeli, 2013

Ο σκύλος της Χάρυβδης (διηγήματα), Καστανιώτης, 2008

Μη με φας (διηγήματα), Καστανιώτης, 2005

ΘΕΑΤΡΟ

«Ο νιπτήρας», περ. Μπιλιέτο, τχ. 7-8, 2005-06

...σαλον..., (αδημοσίευτο)

ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ ΣΕ ΤΟΜΟΥΣ

Μια συζήτηση για την ποίηση τώρα, [φρμκ], 2018

Ελληνικά ονόματα, με το διήγημα «Ντοκουμέντα από μια
τελετή έναρξης», Κέδρος, 2010

A, όπως Αμερική, με το διήγημα «Ελέφαντες ανάμεσα σε
ρινόκερους», Μαγικό κουτί, 2007

Karaoke Poetry Bar, Futura, 2007

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ [επιλογή]

Ισαάκ Μπάσεβις Σίγκκερ, *Ένας φίλος του Κάφκα* (διηγήματα), Καστανιώτης, 2013

Witold Gombrowicz, *Κόσμος* (μυθιστόρημα), μετάφραση-επίμετρο-χρονολόγιο, Νεφέλη, 2012

Anne Carson, *Η αυτοβιογραφία του Κόκκινου* (αποσπάσματα), περ. *Ποιητική*, τχ. 5, 2010

E.E. Cummings, *[μόνο με την άνοιξη] 44 ποιήματα* (επιλογή-μετάφραση-επίμετρο-χρονολόγιο), Νεφέλη, 2010

Ισαάκ Μπάσεβις Σίγκκερ, *Εχθροί, μια ερωτική ιστορία* (μυθιστόρημα), Καστανιώτης, 2009

Τζόις Κάρολ Όουτς, *Το κορίτσι με το τατουάζ* (μυθιστόρημα), Καστανιώτης, 2006

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΥΒΔΗΣ [2008]

Ταξιδιωτικό ημερολόγιο	
[Το επικίνδυνο παιχνίδι με τις φούσκες]	15
Coitus interruptus	19
Ψάλιδι	41
Φάντασμα	51
Ο σκύλος της Χάρυβδης	61
Μουσείο μου αφής	77
Ένα μνημείο (μας)	81
Το κορίτσι μας μιλάει στο θείο	97
Χαμογέλα πάλι στο φακό, γλυκιά μου!	109
Ζωολογικός κήπος	117
Σιαμαίοι στη ζούγκλα	141
	+
Περί ελεφάντων (και ανθρώπων)	147
Το μαλλί της γριάς	151
Η σταρ και ο βιογράφος	155
Roman Dick ή Καουτσούκ: Άσεμνη ιστορία	159

ΜΗ ΜΕ ΦΑΣ [2005]

Μινιόν	181
«Τρομμ!...»	193
Το πόμολο στη γλάστρα	199
Το τραγούδι της γιορτής	213
Ο νιπτήρας	223
Η βαρβαρότητα συνεχίζεται	233
Αστρονομία	237
Το κλάμα (τους)	243
Το ανθρωπωλείον	251
Στην αστεία πολυκατοικία	261
Μπάρμπι τάφος	265
Μη με φας	277
Το κομμένο πόδι	281
Η υιοθεσία	291
	+
Παρά μόνο αν αρρωστήσει ο Θεός	303
Παπάκι	307
Ντίκενς	313
Επίμετρο	317
Κείμενα οπισθοφύλλων της α' έκδοσης	330
Έγραψαν για τον Σκύλο της Χάρυβδης	332
Έγραψαν για το Μη με φας	337

ΜΠΑΡΜΠΙ ΤΑΦΟΣ

Σάββατο. Είναι μέρα. Αλλάζω ακόμη δόντια. Βγαίνει τώρα ένα καινούριο. Πριν μήνες είχε πέσει από και ένα άλλο, το τελευταίο παιδικό. Το παλιό ήταν καλύτερο. Το παλιό ήταν λευκό. Αυτό δεν είναι τόσο καλό. Αυτό βγαίνει λίγο κίτρινο. Η μαμά λέει «Είναι το τελικό, θα σε συνοδεύσει διά βίου – αυτά θα έχεις». Κρατάω το παλιό μες στη μαξιλαροθήκη. Θέλω το βράδυ να δω ωραίο όνειρο. Να γίνω μάντης μέντιουμ. Κι έχω μάθει να μετρώ μέχρι τα χίλια.

Ήμασταν Εγνατία, για ν' αγοράσει παπούτσια. Μασάω μια μαστίχα φράουλα σιγά σιγά, μην πέσει και αυτό το δόντι και το καταπιώ.

«Μη φοβάσαι, δε θα πέσει εύκολα. Αυτό θα είναι γερό. Αλλά να τα πλένεις συχνά. Γιατί υπάρχει και η τερηδόνα, που αγαπά να κάνει το κακό σε ό,τι δόντι βλέπει, από μέσα. Σου αρέσουν αυτά τα λευκά πέδιλα με το κίτρινο λουράκι; Θα πηγαίνουν καλά με το λευκό ταγέρ μου. Πάμε μέσα να τα δοκιμάσω...»

«Μπάρμπι θέλω! Θα με πας μετά να πάρω...»

Ήμασταν στον Καρύδα. Στην Κολόμβου, έτσι λέγεται εκεί. Μου είχε πει το βράδυ, χτες:

«Θα πάμε στην αγορά να πάρω παπούτσια για το γάμο της Καλλιόπης... Θέλεις να έρθεις να κοιτάς;»
Ήθελα.

«Αλλά να πάμε στον Καρύδα», είπα, «μ' αυτή τη συμφωνία».

Μου χαμογέλασε γιατί ήξερε. Αγαπάω τον Καρύδα, είναι το πιο ωραίο «κατάστημα υποδημάτων». Πάνω από το κατάστημα υπάρχει το τεράστιο γοβάκι.

«Γιατί;» είχα ρωτήσει τη μαμά.

«Είναι το σήμα κατατεθέν», μου είχε πει.

«Κατατε- τι;»

«Κατατεθέν. Σημαίνει πως βάλαν το γοβάκι εκεί ψηλά για να περνά ο κόσμος να το βλέπει, και να ξέρουν πως εδώ πουλάν παπούτσια, να τα παίρνουν οι γυναίκες για να περπατούν... Να τις κοιτούν οι άντρες».

«Α...»

Το γοβάκι του Καρύδα είναι μεγάλο πέντε μέτρα. Είναι μόνο ένα. Γυρνάει γύρω γύρω μόνο του, μα έχει από κάτω μηχανισμό. Ποτέ δε σταματάει, καμαρώνει και στριφογυρνά. Ούτε τη νύχτα σταματάει. Γιατί πήγαμε μια νύχτα βόλτα και γυρνούσε ακόμη, αργά αργά. Το κοιτούσα. Δεν ανάσαινα μη σταματήσει. Είχε πάνω λάμπες. Αστράφτει. Είναι σαν το λούνα παρκ, και καλύτερο. Κάθομαι και μετράω τις στροφές του: μία, δύο, τρεις, μέχρι τριάντα δύο έχω φτάσει. Το στομάχι μου τινάζεται όταν το κοιτώ. Γιατί;

«Να με πας μετά να πάρω την Μπάρμπι...»

«Σου το υποσχέθηκα, εντάξει. Αν και δε θα 'πρεπε, να ξέρεις...»

«Την καλή! Με το μακρύ ροζ φόρεμα και το σκουφάκι με τις πούλιες. Και τα χρυσά γοβάκια και την άσπρη γούνα. Τη θέλω. Ναι;»

Δοκίμαζε τώρα τα άσπρα πέδιλα με το κίτρινο λουράκι.

«Γιά πες μου όμως, μου πάνε;»

Βγήκαμε με μια σακούλα και δυο καινούρια πέδιλα από τον Καρύδα. Γύρισα και κοίταξα ψηλά το μεγάλο γοβάκι. Σαν να πετάει. Αλλά γιατί είναι ένα;

«Το φορούνε οι ανάπηρες;» ρώτησα γι' αστείο.

«Μη λες τέτοια, χαζούλη! Είναι το γοβάκι της Σταχτοπούτας, δε θυμάσαι;...»

Μου τη διάβαζε παλιά. Αλλά τι Σταχτοπούτα είναι αυτή; Δώδεκα μέτρα Σταχτοπούτα! Εμένα μου αρέσει η Ωραία Κοιμωμένη, είναι καλύτερο παραμύθι.

«Έλα, πάμε για Μπάρμπι τώρα...» είπα στη μαμά και την τραβούσα από το χέρι.

«Όχι, όχι, αγόρι μου... Άλλη μέρα, δύο είν' η ώρα, βλέπεις; Κλείσανε τα μαγαζιά...»

Πάλι δεν ήθελε.

Αφού δεν έκλεισαν - γύρισα κοίταξα και ήταν ανοιχτά.

«Μα αφού είναι ανοιχτά...» είπα στη μαμά και την τραβούσα από το χέρι.

Τότε βλέπω εκείνα τα τρία αγόρια. Περπατούσαν καταπάνω μας. Ήταν πολύ βιαστικά, δεν κοι-

τούσαν γύρω τους... Γελούσαν και φωνάζανε, «μαλάκα, μαλάκα» λέγαν μεταξύ τους. Άρα μάγκες είναι. Μπορεί και δεκαεννιά χρονώ, μεγάλοι. Ξεχνώ την Μπάρμπι αμέσως. Αυτός που είναι στη μέση έχει κι ανοιχτό πουκάμισο, ριχτό – εμένα μου λένε πάντα να βάζω το πουκάμισο μέσα από το παντελόνι... Λίγο ακόμα και μας ακουμπήσανε, πολύ γρήγοροι ήταν, και κεφάλτοι. Είπα, θα με ρίξουν.

Πάνε τώρα, κρίμα, φύγανε πιο πέρα.

Το ανοιχτό πουκάμισο. Μέσα, ένα δέρμα πολύ λευκό. Σφιγγότανε, σφιγγότανε. Και φώτιζε το δέρμα του, σαν το ροζ φωτάκι που έχω για τη νύχτα. Ντρέπομαι που είμαι μικρός. Αλλά γιατί; Πολύ σφιχτό. Ωραίο σαν το γοβάκι του Καρύδα. Τινάχτηκε το στομάχι μου.

Πήραμε το λεωφορείο.

Έχω μελαγχολία. Άντε, να μεγαλώσω.

«Πάμε τώρα στον μπαμπά, μας περιμένει», μου λέει η μαμά.

Καθόμασταν στο λεωφορείο, τρεις στάσεις πριν το σπίτι. Εγώ έτριβα το νέο δόντι με το δάχτυλο, ν' ασπρίσει. Δε θέλω να είναι το τελικό «διά βίου».

«Έχω και κοτόπουλο που σου αρέσει», είπε η μαμά.

Μία στάση, δύο στάσεις, τρεις.

Μετά, Σάββατο. Και είναι μέρα, πιο αργά. Τρώγαμε. Ο μπαμπάς μιλούσε με τη μαμά. Αυτή του έκανε νοήματα «μετά, μετά». Κάτι λέγαν για την κού-

κλα. «Καλά έκανες και δεν την πήρες...» της έλεγε. «Σςς, μετά...» έλεγε η μαμά και με κοιτούσε με το μάτι της. Τότε είπαν για το γάμο της Καλλιόπης, είναι η μικρή αδερφή της μαμάς. Βρήκε πέρσι ένα καλό παιδί. Θα την πάρει αύριο, που είναι Κυριακή. Αλλά μετά δε λέγαμε τίποτα για ώρα.

«Εγώ θα σου πάρω ένα τρανσφόρμερ γκείμε μπόι, καμάρι μου», είπε ο μπαμπάς και σηκώθηκε από το τραπέζι.

Μετά, Σάββατο. Και είναι απόγευμα, κοιτάω τηλεόραση. Ήθελα να 'ναι Χριστούγεννα, αλλά δεν είναι, περάσανε, τώρα είναι σχεδόν Αποκριές. Τα Χριστούγεννα στην τηλεόραση δείχνει διαφημίσεις με παιχνίδια. Η Μπάρμπι είν' η καλύτερη. Είναι λεπτή, μακριά, χαμογελάει ωραία. Έχει πολλές φορεσιές και αγαπάει τον άντρα της, υπάρχει κι αυτός σε κούκλα. Στη διαφήμιση φοράει το καλό της φόρεμα.

«Μαμά, αυτήν, αυτήν θέλω», τεντώνω το δάχτυλο και δείχνω την οθόνη.

«Θα σου την αγοράσω...» – μου το 'πε.

Αλλά έχει και σπίτι της Μπάρμπι, έχει και τραπεζαρία της Μπάρμπι, έχει και Μπάρμπι δασκάλα, έχει και πισίνα της Μπάρμπι. Τα μετράω με τα δάχτυλά μου. Θα τα πάρω σιγά σιγά. Ροζ είναι το φόρεμά της, είμαι πολύ σίγουρος. Στην τηλεόραση το δείχνει ασπρόμαυρο, αλλά θα πάρουμε κι έγχρωμη τηλεόραση, σιγά σιγά.

«Ροζ είναι, ε;» ρωτούσα τη μαμά.

«Ε, μάλλον... Ροζ δείχνει».

Αλλά ήταν ασπρόμαυρη η τηλεόραση.

Μετά, Σάββατο. Είναι σχεδόν βράδυ. Ανοίγω το συρτάρι. Μέσα έχω από πέρσι το στέμμα. Μου το πήρε η μαμά από τα Ψιλικά. Είναι παρηγοριά μου. Το κοιτώ που στραφατρίζει. Έχει ασημόσκονη, δεν πειράζει που είναι από χαρτί. Το φοράω με το λάστιχο γύρω απ' το κεφάλι μου. Έχω και καστανά μαλλιά.

Φέτος θα πάμε ξανά τις Απόκριες στο Σείχ-Σου για βόλτα. Θα ντυθώ και πάλι «στέμμα». Α, σε λίγες μέρες, θα το βάλω. Ωραία, ωραία... Και θα 'χω ψηλά το κεφάλι για να το βλέπει ο κόσμος. Σήμερα καταταθέν. Μα να προσέξω να μην κρυώσω – αρρωσταίνω συχνά από τις αμυγδαλές... Ο μπαμπάς λέει να μην τις βγάλω, χρειάζονται. Αλλά η μαμά λέει να τις βγάλω. Εγώ λέω να τις βγάλω και να ζητήσω πάλι την Μπάρμπι. Συμφωνία. Βράδιασε.

Πριν κοιμηθώ, κάνω πάντα μόνος ότι κλαίω στο μαξιλάρι. Δεν ξέρω γιατί. Μαζεύω μοναξιά. Μπορεί σήμερα να κλάψω και στ' αλήθεια – δεν είν' εύκολο... Και να δω κι ωραίο όνειρο. Η Μπάρμπι. Και το δέρμα εκείνο, στο πουκάμισο. Ροζ, σχεδόν άσπρο.

Μα δε θ' ανάψω το φωτάκι σήμερα. Μεγάλο παιδί είμαι, μεγάλωσα. Κι έχω μάθει να μετρώ μέχρι τα χίλια. Μύτη-μάτια-χίλια.

Σάββατο προς Κυριακή. Είναι πολύ βράδυ. Είδα πρώτα τη σκιά του, μετά τον άκουσα να μπαίνει στο δωμάτιο. Κρατούσε στο χέρι μια μεγάλη σακούλα.

«Μυρίζει το σπίτι κοτόπουλο στο φούρνο. Πάλι κοτόπουλο είχαμε;...» είπε.

Κρύφτηκα αμέσως κάτω απ' την κουβέρτα.

«Φύγε!» τσίριξα. «Ποιος είσαι; Θα φωνάξω τον μπαμπά μου!»

Ακούμπησε τη σακούλα στο κρεβάτι μου κι άναψε μόνος του το ροζ φωτάκι.

«Μαμά, μαμάαα!» φωνάζω.

Μου κλείνει το στόμα με τη μεγάλη του παλάμη.

«Μη φοβάσαι, καλέ μου. Εγώ είμαι. Μέχρι να πάρω το χέρι απ' το στόμα σου, θα έχεις σταματήσει να φοβάσαι! Μέτρα εσύ από μέσα σου αν θες, να ηρεμείς... Καλά;»

Το χέρι του μύριζε κάτι. Ούτε καλά ούτε άσχημα. Κάτι που ξέρω.

«Άκου: ήρθα για να σου κάνω ένα δώρο, μη φοβάσαι. Πολύ χαρούμενο δεν είναι, αλλά έπρεπε να σου το φέρω. Για να σε προειδοποιήσω... Ξέρεις, μετά το γάμο της Καλλιόπης, κάτι θα συμβεί – όχι καλό. Κακό. Σε κάποιον που αγαπάς. Μα θα είσαι δυνατός εσύ, το θυμάμαι...»

Πήρε το χέρι του απ' το στόμα μου.

«Είκοσι ένα, είκοσι δύο...» – μετρούσα ακόμη.

Δε φοβόμουν.

Βγάζει ένα μεγάλο κουτί απ' τη σακούλα, μου το δίνει.

«Έλα, άνοιξέ το τώρα...»

Γύρω του είχε ένα χαρτί μωβ, ούτε ένα ζωάκι πάνω. Α, μα δεν ξέρουν αυτοί οι μεγάλοι.

«Επειδή σου αρέσει η Ωραία Κοιμωμένη, γι' αυτό το έφερα...»

Ήταν μεγάλο, σαν το μισό μου μπόι. Ωραίο δώρο θα 'χει μέσα, λέω. Έσκισα το χαρτί. Διάβασα πάνω τα μεγάλα γράμματα:

«ΜΠΑΡΜΠ ΤΑΦΟΣ».

Βλέπω μέσα από τη ζελατίνα μια ωραία Μπάρμπι που κοιμάται... Μες σε μια μαύρη θήκη κοιμόταν, πλαστική θήκη, αλλά έμοιαζε με ξύλο. Ανοιχτή από πάνω, είχε και διάφανο πλαστικό καπάκι να κλείνεις την κούκλα μέσα. Φορούσε λευκά, κι ήταν ωραία. Στα πόδια της είχε και άσπρα πέδιλα με κίτρινο λουράκι. Ήταν κλειστά τα μάτια της. Σήκωσα όρθιο το κουτί, να ανοίξουνε.

«Μπα, δεν ανοίγουνε», μου λέει. «Πεθαμένη είναι, αλλά σαν παιχνίδι. Δεν είναι κάτι άσχημο. Έλα να σου διαβάσω τις οδηγίες χρήσης για να ξέρεις: “Μετά την πισίνα της Μπάρμπι, σας προτείνουμε τώρα τον τάφο της. Ωραίο δώρο για το κάθε παιδί που κάτι κακό θα του τύχει. Δε συμπεριλαμβάνονται μικρά εξαρτήματα, κίνδυνος για κατάποση. Ενδείκνυται για όλες τις ηλικίες. Απλή στη χρήση. Δεν ανοίγουν τα μάτια της. Δε χαμογελά. Δεν κουνιέται - νεκρική ακαμψία. Μπόνους και σήμα κατατεθέν της: τα δύο σακουλάκια μες στη θήκη. Στο ένα: λίγο χώμα. Στο δεύτερο: λίγα υγρά (πλαστικά δάκρυα - στην περίπτωση που δεν έχετε δικά σας)”. Κατάλαβες;»

Σκύβω το κεφάλι.

«Εντάξει, εντάξει, ευχαριστώ...» του λέω. «Μα πιο πολύ ήθελα εκείνη με το ροζ φόρεμα...»

«Έλα, καλή είναι και αυτή...» μου κάνει εκείνος, χαϊδεύοντάς μου λίγο τα μαλλιά.

Αφήνω μουτρωμένος το κουτί, πλησιάζω το κεφάλι μου στο πρόσωπό του. Έχει και καστανά μαλλιά.

«Αλλά πόσω χρονώ είσαι εσύ;» ρωτώ.

«Άσ' τα, γέρος είμαι, τριάντα δύο χρονώ».

Και σκύβει αμέσως και με φιλάει στο στόμα...

«Ιιιιι, γιατί το έκανες αυτό; Ιιιιι, ποιος είσαι εσύ και τα ξέρεις όλα;»

Μπήγω τα κλάματα. Και μόλις ηρέμησα λιγάκι:

«Αφού τα ξέρεις, πες μου: την κούκλα με τ' ωραίο φόρεμα θα μου τη φέρουν;»

«Μετά το γάμο της Καλλιόπης θα συμβεί, καλέ μου, κάτι. Στη μαμά... Και θα ξεχάσουνε να σου τη φέρουν. Μη φοβάσαι όμως εσύ...»

Σαν λυπημένος, μα χαμογέλασε. Φανήκαν και τα δόντια του.

«Στη μαμά; Αποκλείεται στη μαμά! Και μη χαμογελάς έτσι! Έχεις κίτρινα δόντια...» του λέω σαν κακός.

«Α, ναι, ναι, όσο κι αν τα τρίβαμε, ποτέ δεν άσπρισαν... Είναι θέμα κατασκευής, τι να γίνει...»

Σηκώθηκε.

«Πρέπει να φύγω τώρα...» είπε.

Άντε, στο καλό.

Αλλά σταμάτησε στην πόρτα:

«Να ξέρεις όμως: ακόμη λειτουργεί ο Καρύδας. Γυρνάει ακόμη το γοβάκι. Και τα βράδια. Έχουν καεί μόνο λίγα φώτα. Λίγα. Και του χρόνου», μου λέει, «θα πάρετε κι έγχρωμη τηλεόραση, νά, αυτό είναι καλό... Θα σου 'λεγα να πλένεις και τα δόντια σου, για να τα έχεις “διά βίου” – που σου είπε κι η μαμά. Αλλά και να σου το πω, τι έγινε, ε; Δεν τα 'πλενα ποτέ συχνά. Κι έχουν αρχίσει ήδη να πέφτουν. Μόνο που τώρα δεν περιμένω άλλα...»

Βγάζει κάτι από την τσέπη του.

«Έλα, μια χαρά θα 'σαι, μη φοβάσαι... Νά, κοίτα με. Καλά δε φαίνομαι; Πάρε μια μαστίχα φράουλα...»

Μου έδωσε και έφυγε όπως ήρθε. Γιατί;

Μα νά τώρα. Εγώ: ο μάντης μέντιουμ, σε λίγο.

Και, τότε, Κυριακή. Είναι πολύ πρωί, δεν ξύπνησαν ακόμη. Θα ξυπνήσουνε. Θα φάμε πρωινό. Θα δω κινούμενα σχέδια, θα ετοιμαστούμε.

Θα βάλει τα άσπρα πέδιλα με το κίτρινο λουράκι. Θα πάμε στο γάμο της Καλλιόπης.

Και μετά: Θα συμβεί κάτι κακό... Τι κακό;

Αλλά θα πάμε Απόκριες στο Σείχ-Σου για βόλτα; Θα προλάβω να βάλω το στέμμα; Θα προλάβω, θα βάλω το στέμμα.

Αλλά δε βλέπω τη μαμά, πού είναι η μαμά...

Και μετά: Θα ξυπνώ την Μπάρμπι κάθε πρωί. Δε θα ξυπνά, θα μεγαλώνω. Εννέα, δώδεκα, δεκαεννιά, είκοσι δύο. Μετά, τριάντα ένα...

Κι ούτε θα βγάλω τις αμυγδαλές. Μα το στομάχι μου θα τινάζεται συχνά. Στον Καρύδα θα γυρνάει το γοβάκι. Τη μέρα. Τη νύχτα. Σήμα κατατεθέν. Και θα 'χω πια μάθει να μετρώ πάνω απ' το χίλια. Θα μετράω τις στροφές του, θα μαζεύω μοναξιά. Δεν ξέρω μέχρι πόσες στροφές θα έχω υπομονή να φτάσω...

Και τότε, μετά. Θα έρθω να με επισκεφθώ ξανά, ξημέρωμα Κυριακής, μια μέρα που ήμουν οκτώ χρονώ κι έβγαινε το τελευταίο καινούριο δόντι. Το τελικό - το τελικό «διά βίου» (ακόμη δεν ξέρω γιατί).